

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.540 van 27 juni 2002
in de zaak A. 113.369/VII-25.164.**

In zake : 1. Guido SALAETS,
2. Bernadette SCHEYS-COEKAERTS,
die woonplaats kiezen bij
advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Philipslaan 20

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL;
A. Dansaertstraat 92

tussenkommende partij :

de n.v. WATERHOF,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. BEEKEN en K. MINNE,
kantoor houdende te TIELT-WINGE,
Kraasbeekstraat 41.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Guido SALAETS en Bernadette SCHEYS op 26 november 2001 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van “de stilzwijgende milieuvergunning (met toepassing van art. 25, § 1 Milieuvergunningsdecreet) verleend aan de NV WATERHOF, Dunberg 7 te 3210 Lubbeek, om een inrichting (manège) te exploiteren gelegen Gellenberg 113A te 3210 Lubbeek, ingevolge het niet tijdig beslissen van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant over het beroep ingediend door de N.V. WATERHOF, Dunberg 7 te 3210 Lubbeek tegen de beslissing dd. 13.01.1996 van het college van burgemeester en schepenen van Lubbeek houdende weigering van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting gelegen Gellenberg 113 A (sic) te 3210 Lubbeek.”

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 april 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BERGÉ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat R. BEEKEN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat de n.v. WATERHOF, exploitant van de kwestieuze inrichting, met een verzoekschrift van 14 december 2001 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

2. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De zaak gaat terug tot een vergunningsaanvraag die de tussenkomende partij op 29 oktober 1995 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lubbeek heeft ingediend om aan de Gellenberg nr. 113A (ingevolge hernummering thans 117-119) te Lubbeek een “recreatieve manège” te exploiteren, omvattende : stallingen voor een vijftigtal paarden, een rijhal en een cafetaria.

2.2. Bij besluit van 31 januari 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lubbeek wordt de aanvraag geweigerd.

2.3. Tegen voormeld besluit wordt door de tussenkomen de partij op 7 februari 1996 beroep ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant. Met een besluit van 6 juni 1996 van de bestendige deputatie wordt het beroep ongegrond verklaard en wordt de beroepen weigeringsbeslissing bevestigd. Vervolgens vecht de aanvrager de in laatste aanleg genomen vergunningsweigerings aan bij de Raad van State (zaak gekend onder nr. A. 69.870/VII-14.383).

2.4. Bij besluit van 25 februari 1997 van de Vlaamse minister van openbare werken, vervoer en ruimtelijke ordening wordt aan de tussenkomen de partij de vereiste bouwvergunning verleend.

2.5. Bij arrest nr. 79.125, van 4 maart 1999, vernietigt de Raad van State het besluit van 6 juni 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant.

2.6. Ingevolge dat vernietigingsarrest wordt de beroepsprocedure hernomen. Die herneming leidt tot een besluit van 8 juli 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat de tussenkomen de partij heeft ingesteld opnieuw verworpen wordt en de gevraagde vergunning andermaal geweigerd.

2.7. De tussenkomen de partij heeft de weigering van de vergunning opnieuw aangevochten voor de Raad van State (zaak gekend onder nr. A. 85.533/VII-18.825). Bij arrest nr. 83.338, van 4 november 1999, wordt het besluit van 8 juli 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op zijn beurt vernietigd.

2.8. De beroepsprocedure tegen het besluit van 31 januari 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lubbeek wordt voor de tweede maal hernomen. Deze herneming leidt tot een besluit van 16 maart 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het ingestelde beroep uiteindelijk wordt ingewilligd en aan de tussenkomen de partij voor een termijn van twintig jaar vergunning wordt verleend voor "de verplaatsing van een vergund veebedrijf voor 90 mestkalveren van Gellenberg 80 naar

Gellenberg 11a", voor "de omvorming van de vergunning voor 90 mestkalveren tot een totale dierenpopulatie van 50 paarden voor de uitbating van een recreatieve manege" en voor "de uitbreiding met het lozen van 1 m³/dag en 365 m³/jaar huishoudelijk afvalwater in de openbare riolering, een stalplaats voor 5 voertuigen, andere dan personenwagens, een opslag voor 5 m³ vaste mest in een container, een recreatieve manege voor de verhuur en africhting van paarden en een vergader- of feestzaal zonder dansgelegenheid”.

2.9. Vervolgens wenden omwonenden van de inrichting zich tot de Raad van State (zaak gekend onder nr. A. 91.956/VII-21.341). Bij arrest nr. 95.155 van 3 mei 2001 wordt de verleende milieuvergunning vernietigd.

Aan dat arrest liggen de volgende vernietigingsmotieven ten grondslag :

“4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun eerste middel aanvoeren dat artikel 5.9.3.1., § 2, van het besluit van 1 juni 1995 van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) is geschonden;

4.2. Overwegende dat het bestreden besluit in hoofdorde vaststelt dat de betrokken vergunningsaanvraag betrekking heeft op ‘de bedrijfsverplaatsing van Gellenberg 80 naar Gellenberg113a en de uitbreiding en omvorming van een rundveebedrijf voor 90 mestkalveren tot een recreatieve manege met vergader- of feestzaal, een looppiste en stallen voor 50 paarden’ en dat dergelijke aanvraag toegelaten is volgens ‘art. 5.9.3.1. § 2 van Vlarem II’;

Overwegende dat hieruit blijkt dat de wettelijke grondslag voor de bestreden vergunning wordt gezocht in de volgende versie van de desbetreffende bepaling, zoals zij gold vóór de wijziging ervan door artikel 109 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne :

‘§ 1. Onverminderd de bijkomende voorwaarden van de afdelingen 5.9.4., 5.9.5. en 5.9.6. is het exploiteren en/of veranderen van een inrichting die is ingedeeld in één of meer van de subrubrieken 9.3., 9.4., 9.5. en 9.8. uitsluitend toegelaten indien het een bestaande veeteeltinrichting betreft of het omvormen inhoudt van een bestaande landbouwinrichting tot een inrichting die is ingedeeld in één of meer van de subrubrieken 9.3., 9.4., 9.5. en 9.8.

Het voldoen aan deze voorwaarden moet blijken uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij.

§ 2. In afwijking van § 1 en onverminderd de bijkomende voorwaarden van de afdelingen 5.9.4., 5.9.5. en 5.9.6 is het verplaatsen naar een andere locatie van een bestaande inrichting die is ingedeeld in de rubrieken 9.3., 9.4., 9.5. en 9.8. toegestaan voor zover aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- de bestaande inrichting is gelegen op een plaats waar het ingevolge de op dat moment geldende regelgeving niet thuishoort of waar strengere beperkingen worden opgelegd dan algemeen geldend;
- de exploitant moet bij de vergunningsaanvraag een ondertekende en gedateerde verklaring voegen waarin hij zich ertoe verbindt, binnen de

twee jaar na het van kracht worden van de nieuwe vergunning, de vergunning horende bij de te verplaatsen bestaande inrichting in te trekken.

Het voldoen aan deze voorwaarden moet blijken uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij’;

Overwegende dat sinds de bedoelde wijziging, in werking getreden op 1 mei 2000 (lees : 1 mei 1999) (artikel 303 van voormeld besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999), de betrokken bepaling als volgt luidt :

‘§ 1. Onverminderd de bijkomende voorwaarden van de afdelingen 5.9.4., 5.9.5. en 5.9.6. is het verder exploiteren, het exploiteren en/of het veranderen van een veeteeltinrichting uitsluitend toegelaten onder de voorwaarden bepaald in het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, en de daarbij behorende uitvoeringsbesluiten.

§ 2. Het voldoen aan de voorwaarden, bedoeld in § 1, moet blijken uit het advies dat de Vlaamse Landmaatschappij verstrekt in het kader van de desbetreffende milieuvergunningsprocedure’;

Overwegende dat de verwerende partij, als orgaan van het actief bestuur, ertoe gehouden was de reglementering toe te passen zoals zij gold ten tijde van het nemen van het bestreden besluit; dat zij dit niet heeft gedaan; dat zij meer in het bijzonder niet heeft nagegaan of de inrichting vergund kon worden volgens de ten tijde van het nemen van het bestreden besluit geldende voorwaarden van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en de daarbij behorende uitvoeringsbesluiten; dat de verwerende partij dit overigens ter terechtzitting niet betwist;

Overwegende dat de Raad van State bij het onderzoek van het eerste middel van het verzoekschrift niet aan bovenstaande vaststellingen voorbij kan gaan en ambtshalve moet besluiten dat de verwerende partij kennelijk een verkeerde reglementaire bepaling heeft toegepast; dat het middel uit dit oogpunt bekeken kennelijk gegrond is”.

2.10. Het arrest nr. 95.155 van 3 mei 2001 wordt betekend aan de raadsman van de verwerende partij alwaar keuze van woonplaats was gedaan. Op 25 mei 2001 wordt de aangetekende zending houdende het vernietigingsarrest voor ontvangst afgetekend. Op dezelfde dag stuurt de raadsman het arrest door naar de dienst leefmilieu van de provincie Vlaams-Brabant.

2.11. Op 30 mei 2001 deelt de gemachtigde ambtenaar van het provinciebestuur van Vlaams-Brabant aan de tussenkomende partij mee dat de beroepsprocedure heropend zal worden en dat de behandelingstermijn aanvangt op 21 mei 2001 en zal eindigen op 21 september 2001. Eenzelfde kennisgeving wordt gedaan aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lubbeek en aan de instanties die om advies verzocht worden.

2.12. Vervolgens worden een aantal adviezen uitgebracht :

a. De afdeling ruimtelijke ordening verleent op 15 juni 2001 een gunstig advies.

b. Op 26 juni 2001 verleent de Vlaamse Landmaatschappij een ongunstig advies over de aanvraag :

“Aangezien :

- sedert 30/3/2000 de bepalingen van artikel 33ter, § 1, 1°, c) van het Mestdecreet van kracht zijn;
- de vergunningsaanvraag volledig en ontvankelijk verklaard werd op 09/11/1995;
- de te verplaatsen inrichting erkend is als bestaande veeteeltinrichting;
- deze te verplaatsen inrichting een vergunde mestproductie heeft van 945 kg N en 324 kg P₂O₅;
- de vergunningsaanvraag de bedoeling heeft om, na de verplaatsing en omvorming, te komen tot een vergunde mestproductie van 3.250 kg N en 1.500 kg P₂O₅;
- niet voldaan wordt aan alle criteria van het Mestdecreet aangezien :
- de herlocalisatie van de bestaande veeteeltinrichting niet gebeurt ten gevolge van een ruilverkaveling, een landinrichtingsproject, een natuurinrichtingsproject of een onteigening om openbaar nut;
- de vergunningsaanvraag een stijging van de vergunde mestproductie beoogt”.

De geciteerde conclusies worden voorafgegaan door de volgende opmerking :

“Opmerking : in MAPIIbis (mestdecreet zoals laatst gewijzigd bij de decreten van 11 mei 1999, 3 maart 2000 en 8 december 2000) is voorzien dat milieuvergunningen kunnen verleend worden voor paardenstallen behorende bij maneges en paardenfokkerijen die in 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie waren, in zoverre de milieuvergunning voor 1 december 2000 wordt aangevraagd. (Artikel 36, 6° van de overgangsbepalingen van het Mestdecreet).

Op het inrichtingsadres, gelegen Gellenberg 117-119 te 3210 Lubbeek, zijn volgende, voor de adviesverlening relevante, aangiftegegevens gekend bij de Mestbank :

aanslagjaar	1997		1998		1999		2000		2001	
B = bezetting S = standplaatsen	B	S	B	S	B	S	B	S	B	S
paarden									10	36

De milieuvergunning werd voor 1 december 2000 aangevraagd.

Er werd echter onvoldoende aangetoond dat de manège en/of paardenfokkerij in exploitatie was in 1996, 1997, 1998 en 1999.

Uit bovenstaande tabel blijkt immers dat de exploitatie in 2000 begonnen is.

Derhalve is de aanvraag niet verenigbaar met de overgangsbepalingen van artikel 36, 6° van het Mestdecreet, en dient ze getoetst te worden aan de bepalingen van artikel 33ter, § 1 van het Mestdecreet”.

c. Op 1 augustus 2001 deelt de afdeling milieuvergunningen mee dat zij haar op 3 april 1996, 7 april 1999 en 17 december 1999 uitgebrachte gunstige adviezen onverminderd handhaaft.

d. Door de provinciale milieuvergunningscommissie wordt op 8 augustus 2001 voorgesteld om het beroep in te willigen en de vergunning te verlenen voor een termijn van twintig jaar. Dat voorstel berust onder meer op de volgende motieven :

“Overwegende het gezag van gewijsde van bovengenoemd arrest van de Raad van State;

Overwegende dat krachtens art. 36 van het decreet van 11/05/1999 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen verontreiniging door meststoffen en tot wijziging van het decreet van 28 juni 1998 betreffende de milieuvergunning, bij wijze van overgangsregeling volgende afwijkende regel geldt :

pt 6. : milieuvergunningen voor paardenstallen behorende bij maneges en paardenfokkerijen die in 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie waren, kunnen worden verleend in zoverre de milieuvergunning voor 1 december 2000 wordt aangevraagd;

Overwegende dat de aanvraag voor het uitbaten van de inrichting gelegen Gellenberg 117-119 ingediend werd op 31/10/1995, dat bijgevolg aan bovengenoemde voorwaarde voldaan is;

Overwegende dat bovengenoemd art. 36 van het wijzigingsdecreet niet bepaalt op welke wijze moet bewezen worden dat de inrichting sinds 1996 in uitbating was;

Dat de aanvrager van de milieuvergunning, NV WATERHOF, tijdens de hoorzitting van de PMVC jaarrekeningen van 1996, 1997, 1998, 1999 neerlegt waarin de aankoop van paarden en veevoeders voor de inrichting gelegen Gellenberg 117-119 opgesomd is,

Dat derhalve voldaan is aan de bepaling van bovengenoemd artikel 36;

Dat de aanvraag derhalve voor vergunning als manege (rubrieken 9.4.3.1. en 32.4) volgens het Mestdecreet in aanmerking komt”.

In bovenstaande motieven wordt verwezen naar een aantal boekhoudkundige gegevens met betrekking tot de boekjaren 1996, 1997, 1998 en 1999 die de tussenkomen partij tijdens de beroepsprocedure aan de provinciale milieuvergunningscommissie heeft overhandigd. Deze stukken kunnen aangetroffen worden in het administratief dossier.

2.13. Op 27 september 2001 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een besluit waarbij de behandelingstermijn van het beroep met één maand wordt verlengd. Deze termijnverlenging wordt gemotiveerd door “de juridische complexiteit van het dossier”. In dat besluit staat tevens te lezen dat het vernietigingsarrest nr. 95.155 van 3 mei 2001 werd ontvangen op 28 mei

2001 en dat de termijn van vier maanden voor de behandeling van het beroep derhalve een aanvang heeft genomen op voormelde datum.

2.14. Met een aangetekend schrijven van 25 oktober 2001 wordt door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant aan de tussenkomende partij het volgende meegedeeld :

“Op 06 februari 1996 tekende de NV WATERHOF beroep aan tegen de weigering van vergunning d.d. 13 januari 1996 door het CBS van Lubbeek voor het uitbaten van een manege, gelegen op bovengenoemd adres.

De bestendige deputatie willigde dit beroep in op 16 maart 2000 en verleende de vergunning voor de manege voor een termijn van 20 jaar.

Dit besluit werd echter met het arrest van de Raad van State van 03 mei 2001 (nr.95.155) vernietigd.

Naar aanleiding van deze vernietiging diende de beroepsprocedure heropend te worden.

De termijn van vier maanden waarover de bestendige deputatie beschikt voor de heroverweging van het beroepschrift begint te lopen op de datum dat het arrest aan de bestendige deputatie (verwerende partij) betekend wordt.

De deputatie ging er van uit dat de termijn liep tot 28 september 2001, vier maanden na de dag waarop het arrest op het provinciebestuur toekwam.

In die optiek had de bestendige deputatie op 27 september 2001, gelet op de juridische complexiteit van het dossier, beslist om de behandelingstermijn te verlengen.

Aangezien de provincie bij haar advocaat woonstkeuze deed telt evenwel de datum waarop de advocaat het arrest ontvangen heeft.

Daar werd ons, terecht, op gewezen nadat het provinciebestuur de partijen had geïnformeerd over de verlenging van de behandelingstermijn.

In het geval van de NV WATERHOF ving de termijn aan op 25 mei 2001.

Aangezien de vergunning in eerste aanleg door het College van Lubbeek geweigerd werd, is bovengenoemde beslissingstermijn van vier maanden een vervaltermijn.

Dit betekent dat de bestendige deputatie bij het overschrijden van deze termijn haar beslissingsbevoegdheid verliest en dat de aanvrager over een stilzwijgende vergunning beschikt.

In het geval van de NV WATERHOF verviel de beslissingstermijn van vier maanden op 25 september 2001.

Het besluit van de bestendige deputatie van 27 september 2001 houdende verlenging van de behandelingstermijn van het beroepsdossier werd te laat genomen en is bijgevolg zonder voorwerp.

Dit heeft voor gevolg dat de NV WATERHOF met toepassing van art. 25 § 1 van het MVD en art. 50.5. van Vlarem I over een stilzwijgende vergunning beschikt voor een termijn van 20 jaar met eerbiediging van de algemene en sectoriële voorwaarden uit Vlarem II van toepassing op de uitbating van de manege.

Een voor eensluidend verklaard afschrift van deze brief wordt ter kennisgeving overgezonden aan de burgemeester van de gemeente Lubbeek evenals aan de adviserende instanties cf. art. 35.5.c van Vlarem I”.

2.15 Van bovenvermeld schrijven wordt op 26 oktober 2001 kennis gegeven aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lubbeek en aan de diverse adviesverlenende instanties;

3. Ontvankelijkheid van de vordering

3.1. Eerste exceptie : voorwerp van de vordering

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota aanvoert dat de bestreden beslissing geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling is, omdat de rechtstoestand van de partijen in casu rechtstreeks geregeld wordt door het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : het milieuvergunningsdecreet), dat aan het overschrijden van de termijn om over het beroep te beslissen automatisch het gevolg koppelt dat de vergunning geacht moet worden te zijn verleend; dat die partij verwijst naar het arrest van de Raad van State, nr. 55.977, van 23 oktober 1995, inzake VAN DER STICHELEN, waarbij uitspraak zou zijn gedaan over een analoge situatie;

3.1.2. Overwegende dat de exceptie niet gegrond is om de volgende redenen :

3.1.2.1. Artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

“Wanneer binnen de vastgestelde of de verlengde termijn geen uitspraak is gedaan, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd (...).”

Met betrekking tot beroepen die bij de bestendige deputatie ingesteld zijn tegen in eerste aanleg door het college van burgemeester en schepenen genomen beslissingen over milieuvergunningsaanvragen bepaalt artikel 50, 5°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) :

“5° Stilzwijgende vergunning :

a) als binnen een termijn van vier maanden, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep of, in voorkomend geval, voor het verstrijken van de verlengde termijn, door de bestendige deputatie van de provincieraad geen uitspraak is gedaan, wordt :

- indien de vergunning in eerste aanleg werd geweigerd of er in eerste aanleg geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn : de aangevraagde vergunning geacht te zijn verkregen voor een termijn van twintig jaar, tenzij het gaat om een verandering in welk geval een termijn gelijk verstrijkend met de lopende milieuvergunning geldt; de termijn van ingebruikneming alsmede de aanvangsdatum en de einddatum van de vergunningstermijn zijn deze bepaald in artikel 30;
- (...);

b) de Bestendige Deputatie van de provincieraad of de in sub 1°, a), vermelde gemachtigde ambtenaar licht binnen een termijn van tien kalenderdagen na het verstrijken van de in sub a) vermelde termijn de aanvrager in over voormelde stilzwijgende vergunning met de mededelingen dat met het decreet met de exploitatie van de inrichting, of het gedeelte van de inrichting dat het voorwerp van het beroep uitmaakt, mag worden gestart mits eerbiediging van :

- (...);
- (...);
- (...);

c) de Bestendige Deputatie van de provincieraad of de in sub 1°, a) vermelde gemachtigde ambtenaar maakt een voor eensluidend verklaard afschrift van het in sub b) bedoelde schrijven ter kennisgeving over aan de bevoegde burgemeester alsmede aan de instanties vermeld in sub 4°, c)”.

3.1.2.2. Uit de hierboven geciteerde bepalingen lijkt te moeten worden afgeleid dat wanneer de desbetreffende voorwaarden zijn vervuld, een “stilzwijgende vergunning” wordt bekomen door de vergunningaanvrager.

Dergelijke vergunning heeft uiteraard rechtsgevolgen voor de begunstigde ervan, en wijzigt tevens de rechtstoestand van derden, voornamelijk de omwonenden, wier leefklimaat door de aldus vergunde inrichting, in ongunstige zin, wordt beïnvloed.

Met het Arbitragehof (arrest 78/2001, van 7 juni 2001), moet dan ook op het eerste gezicht worden aangenomen dat de stilzwijgende vergunning een administratieve beslissing inhoudt, die onderworpen is aan de controle van de Raad van State, en aan de vergelijkbare controle van de gewone rechter, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet (overweging B.7 van het arrest).

Het arrest waarnaar de verwerende partij verwijst kan niet dienstig worden ingeroepen, daar het betrekking lijkt te hebben, niet op een stilzwijgende vergunning, maar op de impliciete toelating, rechtstreeks voortvloeiend uit het toenmalige artikel 41 van de ordonnantie van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad van 30 juni 1992 betreffende de milieuvergunning, om, zonder vergunning, vergunningsplichtige handelingen of werken uit te voeren;

3.2. Tweede exceptie : belang van de verzoekende partijen

3.2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij zich afvraagt of de verzoekende partijen wel over het vereiste belang beschikken, aangezien de inrichting reeds geëxploiteerd wordt, en de verzoekende partijen geen enkel bewijs zouden bijbrengen waaruit blijkt dat zij van de uitbating enige hinder hebben ondervonden; dat de tussenkomende partij voorts punt per punt ingaat op de milieuhinder die de

verzoekende partijen menen te zullen ondervinden, en die hinder ofwel als irrelevant verwerpt, ofwel als overdreven bestempelt;

3.2.2. Overwegende dat hieronder zal blijken dat aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan; dat bijgevolg a fortiori de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang bij de ingestelde vordering;

4. Gegrondheid van de vordering

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Ernstig middel

4.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het eerste middel van het verzoekschrift de volgende argumenten aanbrengen :

4.1.1.1. De verzoekende partijen putten hun **eerste middel** uit de schending van

“art. 5.9.3.1 VLAREM II en uit het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en uit machtsoverschrijding; en uit de schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 95.155 dd. 03.05.2001 (in de procedure gekend onder G/A 91.956/VII-21.341),

doordat ingevolge het laattijdig beslissen van de verwerende partij de NV WATERHOF beschikt over een stilzwijgende milieuvergunning zonder dat werd onderzocht of de voorwaarden bepaald in het Decreet van 23.01.1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (verder Mestdecreet) en de daarbij horende uitvoeringsbesluiten werden vervuld,

en doordat bij onderzoek blijkt dat de voorwaarden bepaald in art. 33 § 1 en art. 33ter § 1 Mestdecreet in casu helemaal niet vervuld zijn,

terwijl hoger vermelde artikelen en beginselen precies aangeven dat een milieuvergunning slechts kan verleend worden voor zover de reglementering inzake meststoffen wordt gerespecteerd, minstens dat dit aspect had moeten worden onderzocht,

en terwijl Uw Raad in hoger geciteerd arrest reeds stelde dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of de inrichting vergund kon worden volgens de geldende mestregelgeving”.

Zij lichten dit middel vervolgens toe :

“1 .

De vergunningsaanvraag heeft betrekking op :

1. de verplaatsing van een vergund veebedrijf voor 90 mestkalveren van Gellenberg 80 naar Gellenberg 113a
2. de omvorming van de vergunning voor mestkalveren tot een totale dierenpopulatie van 50 paarden voor de uitbating van een recreatieve manège
3. de uitbreiding met :
 - het lozen van huishoudelijk afvalwater in de openbare riolering
 - een stalplaats van 5 voertuigen, andere dan personenwagens
 - een opslag voor 5 m³ vaste mest in een container
 - een recreatieve manège voor de verhuur en africhting van paarden
 - een vergader- of feestzaal zonder dansgelegenheid

De vergunning heeft aldus in essentie betrekking op de (verplaatsing en) verandering van een inrichting die is ingedeeld in subrubriek 9.4.2 (mestkalveren).

2.

Art. 5.9.3.1 § 1 VLAREM II stelt dat het verder exploiteren, het exploiteren en/of het veranderen van een veeteeltinrichting uitsluitend toegelaten is onder de voorwaarden bepaald in het decreet van 23.01.1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en de daarbij behorende uitvoeringsbesluiten.

Deze voorwaarden liggen meer concreet verrat in de artt. 33 § 1 en 33ter § 1 Mestdecreet.

Als algemeen principe poneert art. 33 § 1 Mestdecreet dd. 23.01.1991, zoals gewijzigd bij Decreet van de Vlaamse regering dd. 20.12.1995 (in werking getreden op 01.01.1996) dat milieuvergunningen voor inrichtingen zoals in deze zaak niet meer kunnen verleend worden, nu de in art. 33 § 1 vermelde normen inzake difosforpentoxydeproductie en stikstofproductie op Vlaams niveau overschreden zijn.

Art. 33ter § 1 Mestdecreet, alsook art. 36,6° van het wijzigingsdecreet dd. 03.03.2000 (specifiek m.b.t. paardenhouderijen) voorzien weliswaar in afwijkmogelijkheden, doch geen van deze voorwaarden is in casu vervuld.

Het negatief advies van de Mestbank (Vlaamse Landmaatschappij) is in die context van groot belang (zie stuk 27). Samengevat werd om volgende redenen ongunstig geadviseerd :

- ‘1) De aanvraag voldoet niet aan de criteria van art. 33ter § 1, omdat ze
 1. een herlocalisatie beoogt die niet voortvloeit uit een onteigening om openbaar nut of een ruilverkavelings-, landinrichtings- of natuurinrichtingsproject; en
 2. omdat ze bovendien ook een stijging van de vergunde productie beoogt

- 2) De aanvraag voldoet evenmin aan de bepalingen van art. 36,6° van het wijzigingsdecreet van 3 maart 2000, waarbij overgangscriteria worden vastgesteld om sommige paardenhouderijen toe te laten hun situatie te regulariseren (dit omdat er geen afdoende bewijs wordt geleverd dat de paardenhouderij op het adres Gellenberg 117 in exploitatie was in 1996, 1997, 1998 en 1999) ‘.

3.

Alleszins werd niet onderzocht of de NV WATERHOF in aanmerking kwam voor één van de opgesomde afwijkingsmogelijkheden.

Er bestaat geen discussie over dat de bevoegde overheid, die na een nietigverklaring door de Raad van State, opnieuw dient te oordelen, rekening moet houden met de reglementering geldend op het ogenblik van de nieuwe wetgeving na het vernietigingsarrest. De oorspronkelijke vergunningsaanvraag moet aan die bepalingen worden getoetst (LAMBRECHTS, W., De rechtsgevolgen van de arresten van de Raad van State inzake milieuvergunningen, in GHYSELS, J. en FLAMEY, P., Milieuvergunningen anno 1998, Kluwer, 1998, 246; zie ook R.v.St. nr. 80.868 dd. 10.06.1999).

In casu had de bestendige deputatie derhalve moeten vaststellen dat zij geen milieuvergunning voor verplaatsing en verandering kon afleveren.

De verwerende partij heeft niet binnen de decretaal voorziene termijn beslist, en heeft derhalve ook niet onderzocht welke rechtsregels effectief dienden te worden toegepast, zodat zij wel zeer onzorgvuldig heeft gehandeld.

Deze onzorgvuldigheid is des te problematischer nu de NV WATERHOF

1) hierdoor beschikt over een milieuvergunning

2) voor een periode van 20 jaar

3) zelfs zonder enige bijzondere voorwaarde m.b.t. de milieuhinder.

Recent heeft het Hof van Justitie nog geoordeeld dat een stilzwijgende milieuvergunning niet verenigbaar is met de vereisten van een aantal richtlijnen (75/442, 76/464, 80/68 en 84/360, en vooral richtlijn 85/337), die precies de noodzaak benadrukken van beoordelingsprocedures vóór de vergunningverlening, en die de nationale autoriteiten verplichten de ingediende vergunningsaanvragen geval per geval te onderzoeken (zie stuk 28).

Deze rechtspraak vormt een bevestiging van het belang van een grondige en afdoende beoordeling van iedere milieuvergunningsaanvraag, rekening houdende met de terzake geldende reglementering.

Het bestreden besluit beantwoordt in geen enkel opzicht aan dit essentieel beginsel van behoorlijk bestuur.

4.

In het arrest nr. 95.155 dd. 03.05.2001 (in de procedure gekend onder G/A 91.956/VII-21.341) oordeelde Uw Raad reeds, naar aanleiding van het beroep m.b.t. dezelfde milieuvergunningsaanvraag, als volgt :

‘Overwegende dat de verwerende partij, als orgaan van het actief bestuur, ertoe gehouden was de reglementering toe te passen zoals zij gold ten tijde van het nemen van het bestreden besluit;

dat zij dit niet heeft gedaan;

dat zij meer in het bijzonder niet heeft nagegaan of de inrichting vergund kon worden volgens de ten tijde van het nemen van het bestreden besluit geldende voorwaarden van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en de daarbij behorende uitvoeringsbesluiten’;

Het is duidelijk dat de verwerende partij thans niet tijdig heeft beslist over het dossier, laat staan dat zij aantoonde dat zij bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag heeft onderzocht of de inrichting vergund kon worden volgens de alsdan geldende mestregelgeving.

Het bestreden besluit is derhalve ook aangetast door een manifeste schending van het gezag van gewijsde van hoger geciteerd arrest van Uw Raad.

Het beginsel zelf van de administratieve rechtspraak wordt genegeerd indien het bestuur - voor wettig houdend wat de administratieve rechter onwettig heeft geacht - zich aan het vernietigingsarrest niet stoort (R.v.St. nr. 19.197 dd. 18.10.1978)”.
VII-25.164-13/19

4.1.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat voldaan is aan de voorwaarden om als bestaande inrichting te worden beschouwd, dat, zoals uit het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie blijkt, voldaan werd aan artikel 36 van het meststoffendecreet van 23 januari 1991 waarin in een afwijkende regeling ten voordele van maneges en paardenfokkerijen wordt voorzien “op voorwaarde dat de milieuvergunning voor 1.12.2000 wordt aangevraagd, en dat zij tussen 1996 en 1999 in exploitatie waren” en dat de aanvrager aan de hand van de voorgelegde jaarrekeningen het bewijs heeft bijgebracht dat aan die voorwaarde voldaan was.

4.1.1.3. De tussenkommende partij doet van haar kant in haar verzoekschrift tot tussenkomst het volgende gelden :

“Over de overgangscriteria van het Mestdecreet

In tegenstelling tot wat de heer SALAETS en mevrouw SCHEYS-COEKAERTS voorhouden, voldoet de uitbating van verzoekster wel degelijk aan de bepalingen van het mestdecreet.

Ondanks het niet-bindende advies van de mestbank, besloot de provinciale milieuvergunningcommissie immers aan de hand van de hoorzitting met de afgevaardigd bestuurder van verzoekster en de daar voorgelegde stukken dat verzoekster wel degelijk een paardenexploitatie had in de jaren 1996-1999.

Het bedrijf van verzoekster wordt trouwens ook aanzien als een bestaande inrichting, hetgeen eerder reeds door de raad bevestigd werd.

De provinciale milieuvergunningcommissie verzocht met andere woorden wel degelijk of verzoekster in aanmerking kwam voor een van de afwijkingsmogelijkheden, zodat het middel niet ernstig is.

Op het argument van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel van SALAETS en SCHEYS-COEKAERTS kan bezwaarlijk ingegaan worden, nu van de zijde van (sic) verzoekster meer dan zes jaar wacht op de definitieve afhandeling van haar milieuvergunningsdossier, terwijl de wet eerder korte termijnen van enkele maanden voorhoudt.

In die zin is het niet meer dan redelijk dat verzoekster over een vergunning beschikt, na alle adviezen doorlopen te hebben en ook een dossier te hebben ingediend dat minstens op het ogenblik van de indiening en volgens verzoekster ook tot op heden in aanmerking komt voor een vergunning.

Het is onaanvaardbaar en ook tegen de wet dat verzoekster een dergelijk lange termijn in het ongewisse is gebleven, en nu haar zou kunnen tegengeworpen worden dat het dossier onvoldoende onderzocht zou zijn.

- Over het Arrest van de derde kamer van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen d.d. 14 juni 2001 (zaak C-230/00)

Verzoekster kent de recente rechtspraak van het Hof, waarbij op verzoek van de Commissie van de Europese Gemeenschappen wordt vastgesteld dat het Koninkrijk België de ‘op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen’ door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor de volledige omzetting van vijf richtlijnen inzake milieu.

Volgens artikel 2 van richtlijn 85/337 moeten de lidstaten de nodige maatregelen treffen om te verzekeren dat projecten die een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben, onderworpen worden aan een beoordeling van die effecten voordat de vergunning wordt verleend.

In casu staat vast dat het project geen aanzienlijk milieueffect zal hebben.

Bovendien heeft de voorafgaandelijke beoordeling door de overheid in het voorliggende geval vijf jaar geduurd, werden er ongeveer zestien voorafgaandelijke (gunstige) adviezen ingewonnen, vond er een openbaar onderzoek plaats en zijn er vier beslissingen van lokale en regionale overheden tussengekomen, alsmede minstens drie arresten van de Raad van State.

Minstens is dan aan de ratio legis van de richtlijnen voldaan indien de administratieve overheid een dergelijk omslachtige procedure volgt en uiteindelijk aan de aanvrager bericht dat een vervalt termijn overschreden werd, zodat de vergunning geacht wordt verleend te zijn.

Het arrest waarin de niet-nakoming wordt vastgesteld, verleent als zodanig geen rechten aan particulieren (LENAERTS, K. & ARTS, D., Europees Procesrecht, Antwerpen, Maklu, 1995, 102, nr. 170).

Voor de nationale rechter kunnen particulieren niet direct steunen op het arrest, maar enkel op de rechtstreeks werkende 'norm' van gemeenschapsrecht waarvan het arrest vaststelt dat hij door de Lid-Staat is geschonden (H.v.J., 14 december 1992, WATERKEYN, - gevoegde zaken 314-316/81 en 83/82, Jur., 1982, (4337) 4361, r.o. 15-16).

De horizontale rechtstreekse werking is evenwel uitgesloten voor bepalingen uit richtlijnen, die immers enkel verplichtingen kunnen inhouden ten laste van overheidsorganen, zelfs wanneer zij aan de voorwaarden voor rechtstreekse werking voldoen (LENAERTS, K. & VAN NUFFEL P., Europees Recht in hoofdlijnen, Antwerpen, Maklu, 1995, 512, nr. 616).

De heer SALAETS en mevrouw SCHEYS-COEKAERTS tonen niet aan zich te kunnen beroepen op een eventuele verticale rechtstreekse werking van de betrokken richtlijn(en).

Het Hof van Justitie oordeelde immers dat 'een Lid-Staat die door de richtlijn voorgeschreven uitvoeringsmaatregelen niet tijdig heeft getroffen, het feit dat hij de op hem rustende verplichtingen niet tijdig heeft getroffen, niet aan justitiabelen kan tegenwerpen' (H.v.J., 5 april 1979, RATTI, zaak 148/78, Jur., 1979, (1629) 1642, r.o. 22).

Die rechtspraak strekte ertoe te voorkomen 'dat de staat voordeel heeft bij zijn miskennis van het gemeenschapsrecht' (H.v.J., 26 februari 1986, MARSHALL t. SOUTHAMPTON and SOUTH WEST HAMPSHIRE AREA HEALTH AUTHORITY, zaak 152/84, Jur., 1986, (723) 749, r.o. 49; H.v.J., 14 juli 1994, FACCINI Dori, zaak C-91/92, Jur. 1994, (I-3325) (I-3356, r.o. 22) en vormt aldus een uitdrukking van het beginsel 'nemo auditur turpitudinem suam allegans' uit de continentale rechtsstelsels of het estoppel-beginsel uit de common law (VAN GERVEN, W., 'The Horizontal Effect of Directive Provisions Revisited: The Reality of Catchwords', Institutional Dynamics of European Integration. Essays in Honour of Henry G. SCHERMERS, Dordrecht, Martinus Nijhoff, 1994, (335) 343-345).

In casu heeft de overheid geen enkel voordeel bij haar miskennis van het gemeenschapsrecht, nu het voordeel zich enkel en alleen in hoofde van verzoekster voordoet, zodat van een eventuele verticale rechtstreekse werking geen sprake kan zijn";

4.1.2. Bespreking

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

4.1.2.1. De verwerende partij is er, als orgaan van actief bestuur, toe gehouden de regelgeving toe te passen, zoals ze geldt ten tijde van het nemen van haar besluit.

In casu betreft dit bijzonderlijk artikel 5.9.3.1, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II), zoals het gewijzigd werd bij het op 1 mei 1999 in werking getreden artikel 109 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 tot wijziging van Vlarem II. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de bijkomende voorwaarden van de afdelingen 5.9.4., 5.9.5. en 5.9.6. is het verder exploiteren, het exploiteren en/of het veranderen van een veeteeltinrichting uitsluitend toegelaten onder de voorwaarden bepaald in het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, en de daarbij behorende uitvoeringsbesluiten.

§ 2. Het voldoen aan de voorwaarden, bedoeld in § 1, moet blijken uit het advies dat de Vlaamse Landmaatschappij verstrekt in het kader van de desbetreffende milieuvergunningsprocedure”.

4.1.2.2. Bij decreet van 11 mei 1999 werd het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (hierna : “het meststoffendecreet”) in die zin hervormd dat voor veeteeltinrichtingen een algemene stop voor vergunningen die een verhoging van de mestproductie tot gevolg hebben, werd ingesteld.

Artikel 33ter van het meststoffendecreet, ingevoegd bij artikel 29 van het decreet van 11 mei 1999 en later gewijzigd door artikel 18 van het decreet van 3 maart 2000, luidt als volgt :

“§ 1. Met betrekking tot de exploitatie van landbouw- en veeteeltinrichtingen gelden de volgende regels :

1° tot en met 31 december 2004;

a) (...);

b) (...);

c) kan met betrekking tot de diersoorten, bedoeld in artikel 5, geen milieuvergunning als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie te berekenen volgens artikel 33bis, §2 van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben, behoudens wanneer het gaat om een herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting voortvloeiende uit ruilverkavelingen, landinrichting, natuurinrichting en/of onteigeningen om openbaar nut en de nieuwe of bijkomende mestproductie niet hoger is dan deze van de definitief stopgezette bestaande veeteeltinrichting”.

4.1.2.3. Vermits het bestreden besluit een stilzwijgende vergunning betreft, bevat het uiteraard geen formele motivering.

Hetgeen de verwerende partij beweert, hetzij in haar nota, hetzij ter terechtzitting, kan dit gebrek aan motivering niet ongedaan maken. Een vergunningsbesluit kan niet a posteriori formeel gemotiveerd worden.

De Raad van State kan dan ook niet beoordelen op welke gronden de vergunning, in weerwil van de principiële vergunningsstop -er wordt immers niet betwist dat de zgn. verplaatsing en verandering van de bestaande veeteeltinrichting tot een recreatieve manège gepaard gaat met een toename van de mestproductie - werd afgeleverd. Alleen die vaststelling volstaat reeds om het middel, in de aangegeven mate, ernstig te bevinden.

4.1.2.4. Geheel ten overvloede weze opgemerkt dat uit de gegevens van het dossier op het eerste gezicht niet blijkt dat de verwerende of de tussenkomen de partij zich kunnen beroepen op de overgangsregeling, vervat in artikel 36 van het meststoffendecreet, zoals het werd gewijzigd bij decreten van 11 mei 1999 en 3 maart 2000, en die als volgt luidt :

“Bij wijze van overgangsregeling gelden de volgende afwijkende regels :
1° -5° (...).

6° milieuvergunningen voor paardenstallen behorende bij maneges en paardenfokkerijen die in 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie waren, kunnen worden verleend in zoverre de milieuvergunning voor 1 december 2000 wordt aangevraagd”.

In het bijzonder blijkt prima facie niet dat de betrokken inrichting een paardenstal is die in 1996, 1997, 1998 en 1999 “in exploitatie” was.

Integendeel, de tussenkomen de partij stelt zelf dat de “recreatieve manège” pas “in het voorjaar van 2000 gebouwd en sedertdien geëxploiteerd (werd) tot 30 mei 2001, waarna op 25 oktober 2001 de exploitatie hernomen werd”.

4.1.2.5. Vermits uit het bovenstaande volgt dat de in casu stilzwijgend verleende milieuvergunning strijdig is met het intern recht, is het hier niet nodig in te gaan op de vraag welke de gevolgen zijn van de in het middel vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin wordt vastgesteld dat de figuur van de stilzwijgende milieuvergunning onverenigbaar is met een aantal E.U.-richtlijnen;

4.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen op goede gronden aannemelijk maken dat zij nadeel zullen ondervinden door ernstige geurhinder (afkomstig van de stallen), geluidsoverlast (door de exploitatie van de manege maar ook door de bezoekers van de cafetaria), verkeershinder en een toename van de verkeersonveiligheid (ingevolge het aan- en afrijden van paarden, auto's en vrachtwagens), een verlies aan privacy (in hoofde van de tweede verzoekende partij), visuele hinder (door het volume van het manegegebouw) en door overstromingen (op het eigendom van de tweede verzoekende partij) en dat voornamelijk de tweede verzoekende partij bovenstaande nadelen zal ondergaan doordat zij vlak naast de inrichting woont (de afstand tussen de gevels van het manegegebouw en van verzoeksters woning zou amper 15 meter bedragen); dat het verweer van de tussenkommende partij waarbij zij verwijst naar de tweede ontvankelijkheidsexceptie van gebrek aan belang dan ook niet kan worden gevolgd;

Overwegende dat uit het antwoord op de eerste ontvankelijkheidsexceptie blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota beweert, de aangevoerde nadelen niet rechtstreeks voortvloeien uit het milieuvergunningsdecreet, maar uit een stilzwijgend verleende vergunning; dat bovendien die stilzwijgende vergunning op de eerste plaats het gevolg is van de inertie van de verwerende partij; dat ook de tweede schorsingsvoorwaarde is vervuld;

4.3. Overwegende dat bijgevolg de schorsing moet worden bevolen van de tenuitvoerlegging van de stilzwijgend verleende vergunning, zoals die ter kennis werd gebracht met de brief van 25 oktober 2001 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant; dat het in het belang van de duidelijkheid van het rechtsverkeer lijkt ook de schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde kennisgeving te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. WATERHOF in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de stilzwijgende vergunning verleend aan de n.v. WATERHOF voor de exploitatie van een manege aan de Gellenberg 110A te Lubbeek, alsmede van de kennisgevingsbrief van 25 oktober 2001 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.